

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9893/2024
28.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужила АА из ..., ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., које заступа Бранислав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, чији је законски заступник Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2634/23 од 01.02.2024. године, у седници одржаној 28.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2634/23 од 01.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 5551/22 од 27.06.2023. године, првим ставом изреке, обавезан је тужени да тужилама исплати укупно 7.938.848,73 динара са законском затезном каматом од 27.06.2023. године, као дана пресуђења, па до исплате и то свакој од тужила по 1.984.712,18 динара са законском затезном каматом од 27.06.2023. године, као дана пресуђења, па до исплате и да им, као солидарним повериоцима, накнади парничне трошкове у износу од 826.596,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Другим ставом изреке, одбијен је предлог тужила ВВ и ГГ за ослобађење од плаћања од судских такса.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2634/23 од 01.02.2024. године, првим ставом изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 5551/22 од 27.06.2023. године у делу одлуке о главном захтеву и у делу којим је тужени обавезан да тужилама накнади трошкове поступка. Другим ставом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију из чије садржине следи да исту побија из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 403. став 1. и 3. у вези са чланом 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 са изменама и допунама), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 1. ЗПП прописано је да против правноснажне пресуде донете у другом степену странке могу да изјаве ревизију у року од 30 дана од дана достављања пресуде, а ставом 3. истог члана прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним спороима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 410. став 2. тачка 5. ЗПП, прописано је да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3), осим из члана 404. овог закона.

Тужбом поднетом у овој парници дана 06.07.2022. године, дефинитивно одређеном у погледу висине тужбеног захтева наконведеног вештачења поднеском од 10.10.2022. године, тражено је обавезивање туженог да свакој од тужиља исплати по 1.984.712,18 динара са законском затезном каматом од пресуђења, па до исплате.

Чланом 28. став 1. ЗПП прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева.

У конкретном случају, вредност предмета спора сваке од тужиља је износ од 1.984.712,18 динара, који у време подношења тужбе и на дан прецизирања тужбеног захтева према налазу вештака не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра, сагласно чему ревизија није дозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић